

Roy Geerts

Rijdt z'n eigen wedstrijd

Zich spiegelen aan anderen, dat ligt niet in de aard van Roy Geerts (23). De getalenteerde coureur uit Veldhoven, die dit jaar uitkomt in de Renault Sport Trophy, zoekt liever zijn eigen weg op de baan en schroomt daarbij niet om nieuwe dingen uit te proberen. Zelfs harde confrontaties met zichzelf lost hij op, indien nodig op onorthodoxe wijze.

Tekst: Aart van der Haagen

Foto's: Aart van der Haagen, PR

EEN TRAINER IN NEW YORK HELPT ROY GEERTS OP AFSTAND MET MEDITATIE-OEFENINGEN. "ALS JE EEN TIJDJE OP JE HANDEN STAAT, moet je niet denken aan je schouders die pijn beginnen te doen. Zo werkt het ook in een race. Zorg ervoor dat je het voelen van de druk onder controle houdt. Wees niet bezig met de anderen om je heen, maar met jezelf. Rijd je eigen wedstrijd." Die houding zat er al vroeg in bij Roy, zelfs al toen hij met 14 jaar de kart besteeg. Er ontpopte zich een totale fascinatie voor racen en snelheid. "Ik ging al gauw experimenteren, want ik vond het zo vet om snoeihard over de baan te gaan. Bochten nam ik gewoon volgas, waar anderen dat net niet durfden. Kijken hoe het uitpakte. Een stapje terug kon altijd nog. Weet je aan wie ik een voorbeeld neem? De mannen uit de top van de freestyle-motorcross. Travis Pastrana uit de Verenigde Staten beschouw ik als mijn idool. Hij onderscheidt zich van de rest, door dingen te doen waarvan anderen denken dat ze niet mogelijk zijn. Ik vind het een aanwinst als mensen een stap verder pushen, want daarmee ontwikkelt de sport zich. Die stijl past mij."

Grenzeloze ambitie

Angst zit Roy Geerts naar eigen zeggen totaal niet in de weg, ook niet wanneer hij zich stevig vergaloppeert aan een situatie. "Ik zie het gevaar komen, maar pas heel kort voordat het echt fout loopt, gaat mijn hartslag even omhoog. Of het goed of slecht uitpakt, dat zie ik daarna wel; in beide gevallen geeft de ervaring me zoveel prikkels, zelfs na een crash. Ik ben erop uit om niet alleen de grens af te tasten, maar ook om te kijken wat erachter ligt." Het vormt een uitwas van de grenzeloze ambitie die de coureur al in zijn kartjaren bij het Chrono NK 2-takt (eerst Junioren, daarna DD2) tenoonspreefde. "Zeker toen telde voor mij maar één ding: winnen,

de eerste plaats! Tweede, derde of vierde worden vond ik volstrekt niet interessant. In het eerste seizoen DD2 wilde ik té graag winnen, waardoor ik soms domme acties uithaalde. Het jaar daarna leerde ik mezelf beter te beheersen en de race te plannen, met als resultaat de kampioenstitel."

Frustraties

Roy kwalificeerde zich eind 2010 bij de Rotax Max World Finals als tweede en finishte als tiende, waarna hij zichzelf helemaal klaar achtte voor KZ2. Dat pakte anders uit. "Ik dacht: piece of cake, maar in Zuid-Europa kwam ik in het middenveld terecht. Er klopte iets niet en ik begon mezelf helemaal gek te maken. Sporten deed ik al intensief, maar ik schroefde het op naar drie, vier keer in de week en trainde me suf onder begeleiding van een coach. Het werkte alleen maar averechts: ik belandde mentaal in een negatieve spiraal en begon aan mezelf te twijfelen. Wat ik ook probeerde op de baan, alles zat tegen. De frustraties stapelden zich op. 'Waar doe ik het voor?' Ik moest op zoek naar een uitlaatklep voor mezelf en kocht een BMX-fiets, waarmee ik mezelf uitdaagde om onder andere backflip-varianties te oefenen. Dat lukte en ik voelde mezelf op zulke momenten weer groeien. Ik leerde de spanning en angsten te controleren en mijn grenzen daadwerkelijk te verleggen." Het gebeurde grotendeels stiekem, want de professionele kartwereld staat niet toe dat coureurs zich in dergelijke risicovolle avonturen storten. "Af en toe viel ik hard, soms erg hard, waarbij ik zelfs wat botten brak. Ik zei dat ik aangereden was, maar nam wel deel aan de eerstvolgende wedstrijd en won die met veel commitment." Achteraf werd duidelijk dat het team het qua materiaal moest afleggen tegen vele buitenlandse fabrieksteams en dat de rijder weinig te verwijten viel.

Dubbel gevoel

Alles zette Roy Geerts voor de sport opzij, telkens bereid om twee stappen verder te gaan dan de rest. Hij werkte voortdurend keihard aan zijn fysieke en mentale lichaamsconditie en liet zich nimmer verleiden om met vrienden en vriendinnen het uitgaansleven te verkennen. "Terugkijkend heb ik daar wel een dubbel gevoel over, maar mijn doel stond en staat vast: beroepscoeur worden." Eind 2012 kwam ik in contact met Liroy Stuart van Stuart Racing. Hij volgde mij al een tijd en wilde me een kans bieden in het NEC Formule Renault 1.6-kampioenschap." Vader Patrick spande zich in voor financiële rugdekking. "Hij regelde tijdens mijn carrière in de karting al volop sponsoring; dat was toen best iets unieks in dat wereldje. Een hospitality-tent vol gasten had vrijwel niemand." Hiermee werd wel de basis gelegd om de stap naar de autosport te maken. Twee dagen testen in Valencia lieten er geen misverstand over bestaan: 'Wow,' klonk het uit vele monden binnen en buiten het team, Liroy Stuart inclusief. Die wist het nu zeker: zijn team ging met Roy deelnemen aan het NEC Formule Renault 1.6-kampioenschap. Zelf genoot de Veldhovense coureur met volle teugen. "Die snelheid, die downforce, verslavend!"

Psychologisch wonder

Na de moeizame KZ2-periode viel ineens alles weer op zijn plaats en kwam Roy Geerts in het team van Stuart Racing helemaal uit de verf. Liroy: "Zelf heb ik altijd geraced, dus ik weet wat je ervoor moet doen. Ik ken veel topcoureurs, maar zag vanaf het begin hoe hard Roy aan zijn carrière werkte. Hij heeft een commitment, echt enorm." Roy: "Begin 2013 was het contract rond en ging mijn eerste autosportjaar van start. Geweldig. Vanaf de eerste wedstrijd in het kampioenschap wist ik samen met mijn concurrent Rump

onderscheid te maken in het veld. Stuart Racing is een superteam en ik voelde mijn onzekerheid langzaam weer verdwijnen. Net als in het verleden focuste ik me vooral op mezelf, niet op de rest van het veld, want ik vond dat dat alleen maar zou afleiden van de prestaties en van het doel." Het draaide uit op een fantastisch seizoen met vele podiumplaatsen. Tijdens de afsluitende race voltrok zich een psychologisch wonder. "Ineens viel bij mij het kwartje dat ik in een kampioenschap race zat. Rump lag zeven punten op me voor en dat weigerde ik te accepteren, want ik ben nou eenmaal alleen geïnteresseerd in de eerste plaats, in de titel." In al zijn verbetering verprutste Roy de kwalificatie en forceerde door de pressie om te winnen zodanig, dat hij de eerste wedstrijd op de vijfde plek afsloot. "Mijn slechtste resultaat van het gehele seizoen."

Peptalk

Daarmee leken zijn kansen verkeken, want om de beker te grijpen, moest hij de tweede wedstrijd zegevieren en mocht zijn opponent niet hoger dan de achtste plek eindigen. "Ik stond te janken naast de auto." Teammanager Liroy Stuart en race-engineer Ralph Drückenmuller gaven hun protégé een peptalk. "Liroy zei: 'Zorg ervoor dat je er plezier aan beleeft. Bedenk dat het waanzinnig is om in je allereerste jaar autoracen vice-kampioen te worden. Concentreer je weer op je eigen wedstrijd, niet op het kampioenschap.' Het ongelooflijke gebeurde. Roy kwam weer in zijn vertrouwde ritme en bracht daarmee zijn geduchte tegenstander uit balans. "Hij begon fouten te maken en ik ging juist als een speer. De rollen waren omgedraaid." Resultaat: de Stuart-coureur rolde als eerste binnen en Martin Rump als achtste. "Mijn droom kwam uit: NEC Formule Renault 1.6-kampioen worden."

Rapporten opstellen

Een verdiende titel voor een keiharde werker, die onthult consequent rapporten over zijn wedstrijden op te stellen. “Na een race zat ik altijd drie, vier uur samen met mijn engineer Ralph Drückenmuller data te analyseren en schreef daar vervolgens nog een rapport over, mede door hem aangespoord. Dat doe ik nu nog steeds.” De volgende stap lonkte: Formule Renault 2.0. Roy Geerts vond onderdak bij het Spaanse team AVFormula. Helaas draaide het uit op een wisselvallig seizoen met veel materiaal- en andere pech. “De geschiedenis leek zich te herhalen. Soms kwam het gevoel uit de KZ2-tijd weer boven en zat ik mezelf echt op te vreten. Ik bleef wel in mezelf geloven, maar had het zwaar.” Nieuwe afspraken voor 2015 moesten verbetering brengen, maar de tests deden de hoop daarop vervliegen en de eerste race op Monza bevestigde dat alleen maar. “We maakten geen schijn van kans. Na overleg met mijn management besloten we de stekker eruit te trekken.”

Stukje van de puzzel

“Liroy Stuart was en is nog steeds erg betrokken en adviseerde ons de Renault Sport Trophy te overwegen, een nieuw kampioenschap binnen de World Series by Renault, dat op het punt stond te beginnen,” vervolgt Roy Geerts. “Gelukkig reageerden onze sponsors heel positief op dit plan en wisten we binnen een korte doorlooptijd de handen hiervoor op elkaar te krijgen.” Het V8Racing team van Rick Abresch faciliteert het avontuur, waarbij Roy een koppel vormt met Max Braams, in de verhouding Elite/Prestige (pro/am). “Hoewel een GT meer potentieel biedt voor iemand die - zoals ik - beroepscoureur wil worden, verwachtte ik van tevoren dat het qua auto een stapje terug zou betekenen. Niets bleek minder waar. Je mag de Renault Sport R.S. 01 gerust beschouwen als een formulewagen met een dak erop, die snellere tijden neerzet dan de Formule Renault 2.0 en ja, ik wilde natuurlijk weer wat harder gaan. Bij het

V8Racing team, waar Francesco Pastorelli aan de leiding staat, voel ik me bovendien helemaal op mijn plek. Een erg professioneel team met de juiste ambities. Het klikt erg goed met de andere rijders, maar ook met de monteurs en engineers. Ik vind het belangrijk hen het gevoel te geven dat iedereen een even belangrijk stukje van de puzzel uitmaakt. Een rijder moet nooit boven zijn team gaan staan.”

Simulator thuis

Hoewel Roy Geerts zichzelf de tijd gunt om achter elkaar versnelde studies MBO en HBO business en management te doorlopen, beseft hij dat hij nog nooit zo dicht bij zijn droom is geweest om beroepsmatig te racen. “Als vijfjarig jochie riep ik al dat ik dat wilde. ‘Dat waait wel over,’ dachten mijn ouders toen.” Gelukkig kreeg ik later toch de kans. Net als in de afgelopen jaren staat alles in het teken van die ambitie. Thuis beschikt Roy nu zelfs over een professionele simulator, waarop hij een aantal keren in de week uitgebreide sessies afwikkelt, onder begeleiding van sim-engineer Atze Kerkhof. “In het verleden deed ik dat buiten de deur, maar de investering om zo’n apparaat aan te schaffen haal je er snel uit.” Typisch Roy Geerts: de dingen op zijn eigen manier doen. Dat werpt al zijn hele racecarrière lang z’n vruchten af, uitgezonderd de seizoenen waarin het materiaal hem in de steek liet. Afgaande op de eerste ervaringen met de Renault Sport R.S. lijkt dat risico hem geen parten te spelen in 2015. Alle gelegenheid dus om belangrijke stappen te gaan zetten. ■